

Jana Plauchová

NULA KELVINOV

Ja neexistujem, ty neexistuješ

artis
omnis

NULA KELVINOV

JA NEEEXISTUJEM, TY NEEEXISTUJEŠ

Jana Plauchová © 2022
Cover & Layout © Jana Kollárová 2022
Slovak Edition © Artis Omnis 2022

ISBN 978-80-8201-147-3

Jana Plaučová

NULA KELVINOV

Ja neexistujem, ty neexistuješ

artis
omnis

I . KAPITOLA

David Settle nevydržal to napätie a otočil sa.

Tí traja išli stále znepokojivo blízko za ním. Kyle Abbott, vodca bandy, v strede. David vedel, že mohutný primitív po Kyleovej ľavej ruke je Brad. Meno druhého primitíva nepoznal, ale už viackrát ho videl s Kyleom a o príslušnosti k jeho bande sa nedalo pochybovať. Boli traja, a David len sám.

Okamžite vedel, že urobil chybu. Keď sa obzrel, dal najavo obavy, silné obavy, a Kyleova banda si to, samozrejme, všimla. Brad vyceril zuby v úsmeve, ktorý sa dal pokladať za víťazný.

David Settle sa pustil do behu.

Dupot jeho vlastných krokov prehlušoval ostatné zvuky, ale vedel, že tí traja sa rozbehli za ním. Nemusel sa znova obzrieť, vlastne by to bolo v tejto situácii veľmi nežiaduce. Aj tak si počíнал dosť zle. Už od chvíle, ako vyšiel zo školy a rozhodol sa skrátiť si cestu domov cez nedokončenú zástavbu mesta, si počíнал dosť zle. Pretože na tomto mieste a v tejto hodine nebolo momentálne ani nohy. Kde sú všetci, keď ich človek potrebuje? Nič, len sivé masy neomietnutých chátrajúcich múrov. Prázdne kontajnery. Asfalt vlhký po nedávnom daždi. A ticho zamračeného skorého piatkového odopoludnia vo vyľudnenej štvrti Middletownu.

David Settle zrýchlil.

Bol to pekný chlapec. Vyzeral asi na šesťnásť alebo sedemnásť rokov. Husté hnedé vlasy mu rástli do charakteristických vĺn, ktoré vyvolávali u dievčat túžbu dotýkať sa ich a pohrávať sa s nimi. Ešte väčší mohli v skupinkách chichotajúcich sa tínedžeriek zapôsobiť jeho oči, tmavé a hlboké, v ktorých sa často zjavoval zasnený výraz. No v skutočnosti jeho prirodzené čaro fungovalo prevažne na mladšie dievčatá, a hlavne na tie, ktoré

ho videli prvý alebo druhý raz. Staršie, a zvlášť tie, čo ho poznali dlhšie, sa mu vyhýbali. David Settle nebol obyčajný chalan. Kto to intuitívne nevyčítal alebo nevypozoroval z jeho priam do očí bijúcej osamelosti, ten to čoskoro zistil z rečí šíriacich sa v kolektíve. Zrejme preto sa na neho zamerala aj Kyleova banda. Vyberá si tých, čo sú nejakým spôsobom odlišní. Alebo slabší. Hendikepovaní. David vedel, že by nemal svoju odlišnosť brať ako hendikep, ale napriek tomu ju tak vnímal.

Ani nevedel, čo Kyleovi a jeho kumpánom urobil. Možno ich v ten deň rozzúrilo niekto iný, na kom sa z nejakého dôvodu vyvršíť nemohli. A vtom im prišiel do rany David. Čudácky samotár. Vhodná obeť.

David za behu pevne zvieral popruhy školskej tašky. Cítil pritom, ako švy batoha na ľavej strane postupne povolujú. Obležení mal školskú bundu a obnosené džínsy. Jasný sociálny prípad. Kyleova banda takých nemala rada.

David prudko zahol za roh. Pri tomto manévri nastala vhodná príležitosť obzrieť sa. To, čo uvidel, ho naplnilo hrôzou. Odstup medzi bandou a ním sa zmenšil asi na šesť metrov. David sa pustil do bezhlavého šprintu. Prenasledovatelia boli už tak blízko, že ich hrozivý dupot počul aj cez dupot vlastných nôh a svoj hlasný dych.

Ďalší roh priniesol povzbudivejší pohľad. V dialke na konci dvojitej hradby neomietnutých múrov bola cesta. Blížil sa k miestam, kde v Middletowne začínal znovu pulzovať život. Cesta predstavovala jednu z funkčných middletownských dopravných tepien. Keby ho konečne opustila tá prekliata smola, mohol by tam natrafiť na nejakého policajta. Alebo aspoň chodca. Množstvo chodcov. Dôchodkyne s taškami prekypujúcimi nákupmi. Starostlivých oteckov vedúcich deti zo škôlky. V takej situácii ho bude musieť Kyleova banda nechať na pokoji. Predpokladal, že by sa ho neodvážili zmasakrovať pred očami toľkých svedkov. Alebo v to prinajmenšom dúfal.

Keď však vyčerpane dobehol k asfaltke, nebol tam nikto. Len trochu viac svetla prenikalo zo silne zamračenej oblohy na ot-

vorené priestranstvo. Chodník pustý. Cesta pustá. V miernom vetre sa na ňu z neďalekej aleje znášalo zopár listov, ktoré nedopatrením zabudli opadnúť už na jeseň. A pri ďalšom ohliadnutí sa zistil, že vzdialenosť medzi ním a Kyleovými gorilami sa zo šiestich metrov zredukovala na šesť krokov.

Celkom stratil hlavu. Trielil po chodníku s vedomím, že grázlom stačí natiahnuť ruku a môžu ho zdrapiť za okraj rozpadávajúceho sa batoha.

Vybehol na asfaltku. Chvíľu nato začul, ako Brad vykrikol. Bleskovým pohľadom vzad zistil niečo také úžasné, až tomu skoro nemohol uveriť: Kyleova banda ho už neprenasleduje. Zostali stáť na chodníku a civeli na neho. Len necelú sekundu mal možnosť zamýšľať sa nad týmto nečakaným obratom, keď vtom vzduch preťal neznesiteľne hlasný rev klaksónu.

David v behu automaticky otočil hlavu za zvukom. Z opačnej strany sa na neho rútil obrovský kamión. David chcel zastať, no nohy ho zotrvačnosťou niesli ďalej. Vpred, priamo pod kolesá.

V panike zrýchлил a možno by ešte stihol prebehnúť, no potkol sa. Padol na asfalt. Tolko namáhaná látka školskej tašky sa konečne roztrhla, Davidove veci sa rozprskli po ceste, ale všetky ostatné zvuky úplne zanikli v ohlušujúcom trúbení klaksóna a škrípaní brzd. Keď zdvihol zrak, uvidel, ako na cestu postupne dopadá tieň rútiacej sa masy. Vzápätí neexistovalo nič len kamión, kamión a kamión, obludný nárazník a gigantické kolesá, ktoré už boli bližšie než blízko.

„Znova.“

Zvuk hlasu preťal šero obrovskej haly, kde bok po boku stáli traja muži.

„Stalo sa to znova.“

Najvyšší muž si vzápätí prehrabol prstami vlasy, čo bola neľahká úloha – mal ich totiž ostrihané veľmi nakrátko. Ako jediný z nich nevyzeral ustarostene – tí dvaja naľavo od neho mali hlavy sklonené a hľadeli do zeme. *Previnilé decká*, pomyslel si vysoký muž. *Veď sa predsa nič...*

„... nestalo, Haise!“ zvolal nahlas.

Dvaja previnilci na neho pozreli, ako keby nechceli veriť vlastným ušiam. Na odpor neboli zvyknutí. Aj pre vysokého muža ostrihaného na ježka to bolo čosi nové. Lenže on už mal všetkého plné zuby. Nechcel sa viac nechať zastrašovať. Zakaždým tomu pripisujú priveľký význam. Akoby sa udialo niečo skutočne hrozné. No, z nezaujatého pohľadu sa skutočne udialo... ale oni sa správajú tak, ako keby to bolo nenapraviteľné.

Lenže v skutočnosti to napraviteľné bolo a všetci to dobre vedeli.

„Tvárite sa zbytočne tragicky,“ vyhlásil vysoký muž. „Je tam toho. Pár dní si pomakáme nadčasy – aj tak mi z tých pravidelných zmien už začínal mäknúť mozog –, zistíme, kde sme urobili chybu, napíšeme scenár a potom sa vrátíme späť.“

„Zistíme, kde si urobil chybu,“ opravil ho muž stojaci bližšie pri ňom. „Ak sa nemýlim, ty si mal práve službu, nie?“

„A záleží na tom?“ zaútočil vysoký muž. „Mohlo sa to stať každému. Alebo si hádam myslíte, že som mal ísť ten kamión vlastnoručne zastaviť, keď som videl, čo sa deje...?“

„Mal si vyštartovať do terénu hneď, ako ti zmizol z obrazovky!“ vykrikol druhý muž.

„Ticho!“ zahrmel hlas za nimi.

Všetci sa obrátili a opäť pozreli na jeho pôvodcu, štvrtého muža, ktorý sa takmer strácal v prítmi sklada. *Prečo vlastne nerozsvietime?* uvažoval vysoký muž. *Máme hodinku smútku? Je azda možné, aby bol niekto z týchto neschopných debilov smutný?* Pretože on nijaký žiaľ necítil. Len hnev. Bol príšerne nahnevaný.

„Dobre viete,“ pokračoval štvrtý muž, „že počet návratov musí byť absolútne minimálny. Návrat je posledná možnosť.“

„A vari sa vraciame pre maličkosť?!“ vybuchol dlháň. „Už nám predsa nič iné ako návrat nezostáva. *On* je mŕtvy. Máš nejaký lepší nápad ako návrat?“ Vzápätí rozčúlene pokračoval: „Iste, ja som taký nápad mal. Nápad, vďaka ktorému by sme sa možno nemuseli vrátiť ani raz. Ale vy ste to vtedy zavrhlí. Vy a vaša sprostá morálka. Každý blbý údaj v každom blbom

počítači máte zálohovaný asi desaťkrát, ale človek sa podľa vás nesmie zálohovať. Zálohovať človeka by bolo totiž *neetické*...“ Tón jeho hlasu preskakoval zo silnej irónie do pohrdania.

„Sklapni,“ povedal Haise, muž zo zadnej časti skladu. Všetci traja sa zase pozreli na neho. „Samozrejme, že sa už nič iné urobiť nedá. Lenže návraty sú pričasté. Musíme sa zlepšiť. Byť dôslednejší. Aj keď nechápem, ako vôbec dokážete byť nedôslední. Nič iné predsa nemáte na práci. Celý váš život spočíva v plnení jednej úlohy, a ani tú neplníte dôsledne.“

Nespokojný chlap videl, že tí dvaja už zase zaujali pózu previnilých deciek. Netušil, ako môže byť niekto taký manipulovateľný. „Práve to,“ povedal. „Celý náš život nie je o ničom inom, len o jednej *blbej* úlohe.“

„Ktorú si sami predlžujete,“ pokračoval Haise. Formálne stále hovoril k celej trojici, no v skutočnosti patrili jeho slová už len vysokému mužovi. „Neuvedomujete si, že čím menej takýchto omylov sa nám podarí robiť, tým skôr sa stadiálne dostaneme? Všetko závisí len od nás. Od každého z nás.“

Dlhán už nič nepovedal.

Haise sa obrátil na odchod. Zvyšná dvojica zostala stáť so zvesenými hlavami, on sa po pár krokoch otočil.

„Návrat chcem mať najneskôr do troch týždňov,“ zavelil. „Keď ste sa sťažovali na nudu, tak teraz sa môžete pre zmenu aj potrahať. Nerobím to preto, že som zlý. Len ma to tu už vážne nebaví.“

„Počuli ste?“ otočil sa vysoký muž k zvyšným kolegom ešte skôr, než Haiseove kroky dozneli na kovovej podlahe. „Tak jeho to tu vážne nebaví. Asi si myslí, že nás hej.“

Jeden z mužov pokrútil hlavou. „Nie. Teraz to už musíme urobiť naozaj poriadne.“

„Pekný záväzok,“ povedal nespokojný chlap. „Viete vôbec, koľkokrát sme si už toto sľúbili?“

Odpoveďou mu bolo len mlčanie v hustnúcej tme.

David pevne zažmúril oči. Svet bol preplnený revom a škrípaním brzd. Pocítil teplo v slabinách a uvedomil si, že mu zrejme uniklo trochu moču. *Takto to predsa skončiť nemôže*, pomyslel si a bola to jeho posledná myšlienka, kým sa rozhostilo ticho.

Hrobové neznesiteľné ticho.

Otvoril oči. Ležal na boku, pred sebou mal položenú pravú ruku. Jeho dľaň spočívala na vlhkom asfalte, len pár milimetrov od obrovskej pneumatiky. Pneumatiky, ktorá sa nehýbala. Stačilo jemne pohnúť prstom a mohol sa dotknúť jej lesklého čierneho dezénu.

Nad ním sa týčila masa kamióna, taká mohutná, že tienila slnko výraznejšie než mraky. Napriek tomu pri pohľade nahor musel prižmúriť oči. Ako keby si jeho telo už začínalo zvykať na večnú temnotu, ktorej sa vyhol doslova o vlások. Všetko bolo zrazu neobyčajne jasné a ostré. Svetlo, ruch vzdialených ulíc, chladný vlhký vzduch konca zimy napáchnutý mestom, vôňa dažďa. Keď si uvedomil, že o všetky tieto vnemy mohol prísť, – mohol prísť o každý každučičký vnem–, zrazu ich začal precítovať mnohonásobne intenzívnejšie. Akoby sa znovu narodil.

Nadvihol hlavu. Videl, ako traja grázli nervózne prešľapovali na okraji cesty, niečo si povedali, potom sa otočili a rýchlym krokom odišli preč. Tento fakt v ňom však nevyvolal nijaké nadšenie. V porovnaní s tým, čo sa mu pred chvíľou mohlo stať, zrazu nevyzerala vyhliadka na to, že by padol do rúk Kylea a jeho dvoch kamošov ani zďaleka tak zle.

Pomaly, omráčene sa posadil. Ceruzky, perá, zošity, niektoré s pokrčenými a premočenými listami, ležali okolo neho. Pri páde si odrel dľaň, no sotva tomu venoval pozornosť. S novým údivom pozrel na kamión, pod ktorým mohla skončiť jeho púť na tomto svete.

Dvere kabíny sa otvorili a vystúpil šofér. Davidovi pripadal obrovský ako celý jeho kamión. Niesol pred sebou pivné brucho, mal hrubé ruky a poďobanú tvár. Vyzeral podstatne hrozivejšie než členovia Kyleovej bandy, no pre Davida, ktorý

práve unikol skutočnému nebezpečenstvu, to nič neznamenalo. Vodič sa obrátil naspäť do kabíny, aby zapol blikačky. David sa pozviechal na nohy a vzápätí sa vodič vrátil.

„Dávaj pozor!“ zreval na Davida takou silou, že ten inštinktívne ustúpil. Šofér vyzeral byť poriadne rozzúrený. Nebolo sa čomu čudovať.

„To ťa v škole neučili *dávať pozor* predtým, ako vbehneš na cestu?!“

David vnímal len rozďavené bliakajúce ústa. Urobil krok vzad a stúpil na svoje pero. Zvuk praskajúceho plastu ho čiastočne vrátil do reality. Odvrátil sa od šoféra a zohol sa po svoj zničený batoh. Vodič ho však drsne chytil za plece a mykol ním, aby ho prinútil dívať sa na neho.

Šofér zanadával. „Prečo si *nedával pozor*?!“

David mlčal. Bolo zbytočné čokoľvek hovoriť a trojica sa už aj tak vyparila, takže vysvetlenie, že ho prenasledovali, by nevyzeralo ktovieako presvedčivo. Okrem toho nemal chuť zavesiť niekomu na nos, že ho naháňali miestni grázli. Mohol si niečo vymyslieť, ale načo. V skutočnosti bol rád, že žije... a na ničom inom nezáležalo, aspoň zatiaľ nie.

Opäť sa zohol a začal zbierať svoje školské veci. Vodič ho už nechal na pokoji. Len tam stál a nadával. Stál tam a nadával ešte aj vtedy, keď David s naplneným roztrhnutým plecniakom v ruke prešiel cez cestu a stratil sa z dohľadu.

Pred ďalšou asfaltkou, cez ktorú musel ísť, zastal David kus od obrubníka. Najprv nekonečne dlhý, ubezpečujúci pohľad vľavo. Potom práve taký dlhý pohľad vpravo. Autá boli ďaleko, ale nechcel riskovať. Keď okolo neho prechádzali, dokonca o krok ustúpil. Dýchal rýchlejšie, srdce mu silno bilo. Prúd vzduchu, ktorý autá zvířili, zdvihol drobné smeti na okraji cesty, a tie sa teraz vznášali okolo neho. Jedno z áut zatrúbilo. Nevedel prečo... možno preto, že neprešiel, keď mohol. Lenže on zrazu *nemohol* prejsť cez cestu. Radšej sa vybral domov cez park, hoci to bola obchádzka. A navyše hrozilo, že tam stretne niekoho podobného Kyleovi a jeho bande.

Postupne spomaľoval a kým dosiahol prvé stromy v parku, vliekol sa z nohy na nohu. Vial studený vietor, prinášajúci chladné bodajúce kvapky dažďa. Celý sa rozochvel, možno od zimy, možno od oneskoreného šoku. Keď ho však od domu delili už len dve ulice, rázne si prikázal, aby sa upokojil. Ona sa nesmie dozvedieť, že sa niečo stalo. Pretože sa vlastne nič nestalo. Pravda, ak nerátame dotrhaný plecniak a zablatené mokré oblečenie. Ak sa bude vypytovať...

Holé konáre stromov, prehybajúce sa vo vetre, ho spreádzali takmer až k domu. Vyšiel po schodoch a premrznutou rukou strčil kľúč do zámky. Bolo zamknuté. Fajn. Toto a prázdny vešiak hneď vedľa vchodu naznačovali, že Megan Settleová ešte nie je doma. Aspoň sa stihne prezliecť a s troškou šťastia Megan nič nezistí.

Zatvoril za sebou dvere a pocítil známu vôňu domova. Suché teplo, ktoré kontrastovalo s vlhkou zimou vonku. Vyzul sa. Pre istotu ešte prešiel pár krokov po naleštenej drevenej dlážke a nazrel do kuchyne. Potom zamieril do svojej izby.

Zapol rádio, aby zahnal ticho. Prebleslo mu myslou, aké vynikajúce by bolo, keby nemusel nijaké ticho zaháňať. Keby ho doma čakala veľká hlučná rodina, jeden alebo dvaja súrodenci, mama, ktorá by nepracovala, pretože o všetko sa stará otec. A pes. Alebo aspoň pes. Vzápätí si však spomenul na Pilgrima a na neho vôbec myslieť nechcel. Báľ sa, aby nedospel k záveru, že dvanásť rokov nie je veľa.

Je to veľa, pomyslel si, keď sa hodil na svoju širokú posteľ, prezlečený do čistého a suchého. Niektoré plemená umierajú na starobu už vo veku deväť, desať rokov. Dvanásť rokov je na psa úctyhodný vek. Bez ohľadu na to, že občas sa psy dožívajú aj oveľa viac.

No možno mala Megan nakoniec pravdu a nemala mu žiadneho psa dovoliť. Vzal do ruky fotku, na ktorej bol on s Pilgrimom. Vtedy mu ešte zostávalo zopár rokov. V každom okamihu niekomu na svete zostáva už len zopár rokov. A niekomu inému zase viac, než je únosné.

Uprene hľadel do stropu. Dnešná príhoda ho opäť prinútila

rozjímať nad smrteľnosťou. Snažil sa započúvať do vysielania obľúbenej stanice, ale ani dídžejev hlas, ani piesne mu dnes nič nehovorili. Vypol rádio a skúsil čítať. Nedokázal sa však sústrediť. Po krátkom márnom boji odhodil knihu a opäť si ľahol. Za oknami hustlo pochmúrne šero.

„Je to dar,“ povedala kedysi jedna jeho teta, ktorú už dávno nevidel. Vyslovila to nahnevane a netrpezlivo, nechápala, čo na tom môže byť zlé. Všetci videli len jednu stránku veci. Nikto akoby nebol schopný vnímať to druhé. Neprijatie okolím. Ľudia zvykli reagovať dvoma spôsobmi a rozdiel medzi nimi spočíval len v stupni nepochopenia. Buď závišť, alebo výsmech. Výsmech podľa neho naznačoval väčšie nepochopenie, ale v podstate bol lepší. Pretože závišť produkovala nenávisť a nenávisť túžbu ničieť.

Čo ak ho Kyle a jeho poskokovia prenasledovali preto, že sa nejakým spôsobom dozvedeli pravdu? On a Megan bývali v Middletowne už dva roky a to bolo pridlho. Pridlho na to, aby sa rozšírilo, čo sa David – napriek matkinmu naliehaniu – ani príliš nesnažil utajovať. Nerozhlasoval to, ale keď sa ho niekto opýtal, povedal pravdu. Povedal ju aj tomu dievčaťu. Angie. Už si takmer nepamätal, ako vyzerala. Utkveli mu len dva detaily: že mala veľké prsia, ktoré vynikali v jej obtiahnutých tričkách, a že ho veľmi priťahovala. A zrejme aj on ju, aspoň spočiatku. Párkrát spolu zašli do kina a raz na jeden nevydarený školský basketbalový turnaj. Potom raz len tak medzi rečou padla celkom banálna otázka, na ktorú však odpovedal pre ňu nečakane šokujúco. Od tej chvíle bolo po všetkom. Už s ním neprehovorila. Poslala mu esemesku, aby jej viackrát nevolal. Fajn. Super. A možno ona to rozhlásila po celej strednej.

Podľa jeho tety to bol vraj dar. „Nevieš si predstaviť, koľko ľudí by chcelo byť na tvojom mieste, David. Verím, že raz to oceníš, ale vtedy už bude neskoro.“ Chcel jej odvrknúť, že on by bol rád na mieste hocikoho iného. Hocikoho normálneho.

Počul buchnutie dverí. Vedel, že je to ona, lebo bývali sami dvaja. Vstal a zamieril do kuchyne.

„Ahoj, mami,“ pozdravil.

Megan Settleová práve vykladala z tašiek nákup. Na vzhľade tejto ženy sa už začínali podpisovať nespočetné starosti. Vyzerala unavená a predčasne zostarnutá, hoci nemala ešte ani šesťdesiat rokov.

„Ahoj, David,“ odzdravila. „Mohol by si, prosím, dať mlieko do chladničky? Čo nové v škole?“

David odložil mlieko a vybral z chladničky kolu. „Nič. Ako vždy.“

„Nič nové sa dnes nestalo?“

Vôbec nie, mami. Iba ma takmer prešlo auto. Obrovský kamión stihol zabrzdiť sotva niekoľko milimetrov od mojej ruky. Inak všetko v pohode.

„Nie,“ odpovedal.

Nemalo zmysel, aby jej o tom rozprával. Už si kvôli nemu vytrpela dosť, viac než iné matky. Presnejšie, viac než matky *normálnych* detí.

„A ty?“ opýtal sa.

Megan si ticho vzdychla: „Koncom budúceho mesiaca opäť prepustia tridsať zamestnancov.“

David mlčal a bezmyšlienkovite otvoril plechovku s kolou. Vedel, že jeho matka sa o svoje miesto neobáva vážne, nie veľmi. Lenže keby ju vyhodili, celý chod ich domácnosti by sa zrútil. Musel by nechať školu a ísť pracovať ako brigádnik. Na plný úväzok by ho nikde nevzali. Nemáš na to vek, chlapče. A on im nemohol odporovať, pretože by zrúcal to, čo matka pre neho tak pracne vybudovala. Od jeho raného detstva, od chvíle, ako ich opustil Davidov otec, zotrvala v křčovitom presvedčení, že David musí viesť čo najnormálnejší život aj napriek svojmu postihnutiu. Vlastne, opravil sa znova, napriek svojej odlišnosti. Pretože ani podľa vyjadrení lekárov to nie je žiadne postihnutie. Ale spomienka na Pilgrima mu pripomenula, že aj keby ho všetci chápali a akceptovali, aj tak by to bolo prekliatie.

Vytrhol myseľ z prúdu myšlienok a roztržito zareagoval: „To asi nie je veľmi dobré, však?“

Megan len neurčito mykla plec, čím naznačila, že nemá

náladu sa o tom baviť. Davidovi to vyhovovalo, pretože ani on nemal práve chuť na rozhovor. Chcel byť sám, aj keď naňho číhali ďalšie nepríjemné myšlienky. Pocity, ktoré by si najradšej nepripustil. Oneskorený šok z odpoľudňajšej nehody však ešte celkom nedoznel a mama by si to určite nakoniec všimla. V ušiach počul hukot hromového klaksóna a ostrého škripania brzd. Všimol si, že ruka s kolou sa mu jemne chveje.

„Ešte niečo, David,“ zvolala Megan, keď sa už otočil na odchod do svojej izby. Obrátil sa.

„O týždeň máš narodeniny,“ povedala.

Pri týchto slovách Davidova nálada klesla ešte hlbšie. Matka ho nechtiac opäť priviedla k neželaným myšlienkam.

„Keby si chcel...“ pokračovala.

„Nie,“ prerušil ju rázne. „Už minulý rok som hovoril, že nie. Nijaké oslavy.“

„Myslela som, že si si to možno rozmyslel...“

„Nie,“ zopakoval. Myslel to vážne. Nielen s ohľadom na ich finančnú situáciu tvrdil, že niet čo oslavovať. Na jeho narodeninách určite nie.

„Dobre,“ prisvedčila Megan a David sa nemohol zbaviť dojmu, že to znelo trochu sklamane. „Ale keby si si chcel aspoň vybrať darček...“

„Nie,“ odmietol znova, tentoraz miernejšie. Cítil, že ju to mrzí. Jeho to tiež mrzelo. Za istých okolností je však lepšie tváriť sa, že niečo ako narodeniny v jeho živote neexistuje.

Za oknami hučal vietor. Nebola ešte úplná tma a keby nebolo také psie počasie, David by si zrejme sadol na bicykel a vyvetral si hlavu na kopci. Mestečko Middletown žilo prevažne z ťažobného priemyslu. Hory zjazvené kameňolomami a ťažobnými jamami neboli práve turistickou atrakciou, ale vo vhodnom ročnom období bývalo na niektorých miestach veľmi pekne.

Napriek zime a vetru sa však pri pohľade z okna rozhodol, že dnes sa musí aspoň poprechádzať. Čím viac času uplynulo od nehody, vlastne od takmer nehody, tým bol nepokojnejší.

Spomienky sa mu rozpíjali ako kvapka farby na mokrom papieri. Obliekol si nepremokavú bundu s kapucňou. Počkal, kým zvuky z kuchyne naznačili, že Megan dala variť vodu a potom prešla do obývačky, aby si pozrela svoj obľúbený seriál. Odtiaľ nebolo vidieť na vchodové dvere. Nechcel, aby ho videla odchádzať. Odmietla by ho pustiť von.

Možno budeš žiť oveľa dlhšie ako ktokoľvek pred tebou, David, ale nie si nesmrteľný. A nie si ani nezraniteľný.

Nebol. Dnešná príhoda mu pomohla uvedomiť si to lepšie než kedykoľvek predtým. Nechýbalo veľa a pred pár hodinami mohol umrieť ako hocikto iný. Vedel, že jeho postihnutie nie je kliatbou večného života, ale niekedy to tak vnímal. Napríklad keď umrel jeho dedko, Meganin otec. Alebo keď mu uhynul Pilgrim.

Matka mu dlho nechcela dovoliť žiadne zviera. Rázne odrážala všetky prosby i sľuby. Vtedy bol primalý, aby to pochopil. No jedného dňa, cestou zo školy, sa k nemu pripojilo opustené šteniatko. Priviedol ho domov. Matka ho najprv mienila vyhodíť späť na ulicu, potom chcela zavolať útulok. Jej syn však plakal tak úpenlivo, až mu dovolila nechať si ho.

Dnes už vedel, že matka sa snažila zabrániť tomu, aby videl, ako zvieratká rastú, dospievajú a starnú. Životný cyklus zvierat je rýchlejší než životný cyklus ľudí. A práve táto nerovnomernosť v rýchlosti vývoja bola ukázkou čohosi, čo Megan za nič na svete nechcela, aby si David uvedomil. Jej syn, v tom čase už bez kamarátov, sa na psa veľmi naviazal. No hoci otužilé populčné krížence údajne žijú dlhšie ako čistokrvné (hoci David nepripúšťal, že Pilgrim je kríženec – vyhlasoval, že je to určite Jack Russel teriér), napokon muselo prísť nevyhnutné. Pilgrim mal vtedy dvanásť rokov a ešte nebol taký starý. Veterinár však zistil, že má rozsiahle nádory. Nie, utrátiť ho nemuseli – to by David možno ani neuniesol. Pilgrim podľahol chorobe náhle v noci sám. Aj tak za ním preplakal celé dni.

Najprv bol presvedčený, že dôvodom najväčšieho smútku bola jednoducho strata. Pilgrim bol kamarát. Pilgrim svojho pána nekompromisne zbožňoval a bolo mu úplne jedno, že je

iný, pretože túto odlišnosť si ako zvieru nevedomoval. Pilgrim sa mu neposmieval. Pilgrim ho neposielal naspäť do škôlky, keď sa s ním chcel hrať. Ale skutočná tragédia, ako postupom času David pochopil, spočívala v tom, že kvôli psovi uvidel odlišnosť medzi sebou a inými živými tvormi v celej šírke.

Brodil sa po členky v rozbahnenej rieke, ktorá si za sucha mohla hovoriť poľná cesta. Nie si nezraniteľný, nie si nesmrteľný, rezonovalo mu v hlave. Napriek tomu sa mu nič nestalo. Znova sa mu nič nestalo. Premýšľal, že zďaleka to nebolo po prvýkrát, čo sa ocitol v prinajmenšom nebezpečnej situácii. Na druhej strane, doposiaľ nikdy neunikol smrti tak tesne. Občas to bolo... nie ohrozujúce, ale nepríjemné. Napríklad kedysi dávno na plavárni. Už strácal vedomie. Keby plavčík pohotovo nezareagoval, už nemusel existovať nijaký David Settle.

Z ničoho nič sa mu opäť vybavila tvár vodiča kamiónu, ako naňho ziapu jeho rozďavené ústa, aby dával pozor.

David kýchol. Mohol by nachladnúť. Už sa aj tak prechádzal dosť. Prechádzal? Takmer bežal. Rozmazané svetlá posledných domov sa strácali v dialke. Dážď zosilnel. Bol čas vrátiť sa domov.

Na pohyblivej kancelárskej stoličke sedel muž, ktorý vyzeral na štyridsať, najviac päťdesiat rokov. Blond vlasy ostrihané veľmi nakrátko mu dodávali mladistvý vzhľad. Na druhej strane mal však vrásky, ktoré sa naozaj nedali označiť za mimické. Mätúca bola aj priam obdivuhodná svižnosť jeho pohybov. O to obdivuhodnejšie bolo, že tento muž nemal štyridsať ani päťdesiat rokov. Mal šesťdesiatosem.

Volal sa Chantal „Brow“ Browling. Priatelia ho volali Browie, ale už desaťročia nijakých priateľov nemal. To, čo ho však trápilo v tejto chvíli, mu pripadalo závažnejšie. Konečne mal pocit, že na to našiel správny výraz. Frustrácia. Výstižné, svojím spôsobom povznášajúce slovo vyplňajúce priestor, v ktorom po ňom roky pátral. Áno, bola to frustrácia. Čistá, nefalšovaná, hlboká frustrácia. Všetci štyria boli frustrovaní, ale

on najviac. Pretože na úplnom začiatku tejto komédie bol potrebný. Dokonca nenahraditeľný. Bez neho by zostali bezmocní. Tie časy sa však skončili. Prácu, ktorá mu zostávala v súčasnosti, by zvládla aj cvičená opica.

Ako sa čoraz silnejšie zapieral do poddajného operadla stoličky, napokon sa časopis v jeho lone neudržal a sklzol na zem. Zostal otvorený na strane, ktorú naposledy čítal. Celú dvojstranu zaberá článok s nadpisom NEDOCENENÁ ÚLOHA RIBOZÝMOV PRI REPLIKÁCIÍ PROKARYOTOV?

Pristúpil časopis nohou a chvíľu sa znudene vozil na stoličke. Prišiel k stene a odrazil sa od nej. Po celý čas hľadel do stropu, až kým ho neprerušil niečí hlas: „Sakra, Brow, to nemáš nič lepšie na práci?!“

„Ako si uhádol?“ zavrčal a neodtrhol pritom zrak od zatečeného stropu. Bolo by zábavné, keby sa jedného dňa prepadol. Možno by to tu trochu ožilo.

„Prestaň. Lezie mi to na nervy,“ ozval sa hlas znova.

Browling po prvýkrát otrávene pozrel smerom, odkiaľ sa hlas ozýval. Stenu od stropu až po nízko postavený riadiaci pult zaplnili desiatky obrazoviek. Väčšina z nich však bola v tejto hodine čierna a matná. Zapnutých ich bolo len šesť a polovica z nich ostávala prevažne bez pohybu.

Pri riadiacom pulte stálo ďalšie pohyblivé kancelárske kreslo, na ktorom sedel zhrbený muž. Hrbil sa preto, aby dovidel na najnižšiu obrazovku – jedinú, na ktorej sa aj pri pohľade z diaľky čosi dialo.

Všimol si to aj Browling. Tvárou mu preletel pochmúrny výraz. „Počúvaj, Kingsley, okamžite to prepni, lebo ťa nahlásim Haiseovi.“

Wayne Kingsley zdvihol hlavu od obrazovky a od pizze z donáškovej služby. „Však je pokoj, doprdele.“

„Sotva sme sa dostali z jedného maléru a už zarábaš na ďalší?“

Browling sa prestal vozíť. Mimovoľne sa zohol po časopis, po ktorom niekoľkokrát predtým prešiel, a ďalej zazeral na Kingsleyho.

Ten zanádal. „Čo ma špehuješ? Nestačí ti vlastná zmena? Môžem povedať Haiseovi, nech ti pridá.“

Pre zmenu zahrešil Browling. Nadávky sa mu tlačili na jazyk neustále. Teraz, keď ho osvietilo zázračné slovo frustrácia, si uvedomil, že celé ich pracovné spoločenstvo pozostáva zo štyroch rozmrzených, zatrpknutých dedkov. Pritom im na začiatku tvrdili, že na základe psychologických profilov sa budú navzájom dobre znášať. Kecy. Určite ich nevyberali podľa psychologických profilov. Vybrali proste štyroch takzvaných odborníkov v rôznych odboroch, ktorí v ničom nevynikali a nebudú nikomu chýbať.

„Kingsley, len pred tromi týždňami sme mali nehodu...“ začal Browling znovu miernejšie.

„No a? Teraz máme preto chodiť mesiace celí posratí ako kedysi? Ak sa má stať nehoda, tak sa stane, aj keby sme tu denne denne civeli na obrazovky všetci štyria.“

„Kingsley,“ povedal Browling ešte miernejšie.

„Prosím? Udáš ma Haiseovi? Tak sa poď pozrieť, čo sa deje. Decko je v sprche a chystá sa do postele. Stará číta nejakú červenú knižnicu. Pokojnejší piatkový večer si ani neviem predstaviť.“

Browling sa k obrazovkám ani nepriblížil. „To ešte neznamená, že môžeš pozeráť rugby.“

„Počuj, Brow. Ja viem, v čom je tvoj problém. Ty nemáš nijakého koníčka. Vezmi si napríklad Haisea. Cvičí ako o život, akoby mohol problémy poraziť svalmi. Alebo taký Conrad. Chodieval do bordelu. Chľast a šlapky. Aj tak sa dá tráviť voľný čas.“

„O mňa sa neboj,“ vyhlásil Browling a zdvihol časopis s ohnutými stranami. „Mám tieto prehistorické vedecké publikácie.“

„Mal by si si nájsť niečo aktívnejšie. Čo ti aspoň na chvíľu vyženie z hlavy našu misiu. Tvoj problém je, že sa toho ani na chvíľu nezbavíš. A to je chyba, Brow. Treba sa vedieť od-re-a-go-vať,“ zaspieval Kingsley.

„Zrazu je z teba väčší odborník než Haise, čo?“ zavrčal Browling. Rozohnal sa a šmaril časopis do kúta. Pristál s tu-